

LA VEU D'INCA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR

INCA 3 DE JUNY DE 1916

Núm. 75

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un trimestre Una pesseta

DOCTRINA CATALANISTA

III

CASTELLA

—¿Quin paper ha fet Castella en l'Estat espanyol?

—Castella, una de les nacions convingudes, ha estat la regent d'Espanya.

—¿Per què ha estat així?

—En primer lloc per la voluntat dels reis que establiren allí sa capital, i en segon lloc per ses qualitats i sos defectes.

—¿Quines qualitats tingueren els castellans?

—Eren braus guerrers i tenien una fe ardent.

—¿I quins defectes els ajudaren?

—Son esperit aventurer i sa ambició de conquestes.

—¿I quins altres defectes feren fracassar sa política?

—Foren peresosos, diputadors i eminentment centralistes.

—¿Per què foren centralistes?

—Perquè volien imposar a cops de sabre ses lleis, sos costums i son llenguatge, esborrant tot el que no tenia nom de castella.

—¿Quines conseqüències ha portat el centralisme de Castella?

—La total desmembració d'Espanya, la separació d'Itàlia i dels Països Baixos primer, la d'Amèrica més tard i la de Cuba i Filipines en nostres temps.

—Castella ¿té aptituds per dirigir la política espanyola?

—Avui dia, no senyor; ha perdut sa força i sa fe, ha guardat sos defectes i no ha sabut orientar-se envers el treball i la riquesa. Ademés, se noten al poble castellà tendències perilloses.

—¿Voldríeu explicar-me aquestes tendències perilloses del poble castellà?

—Sembla ensenyar per sos actes certa tendència a separar-se del concert de les nacions espanyoles.

—¿Sabríeu explicar-me alguns d'aquests actes?

—No pot folarer les banderes regionals; dels escuts d'Espanya sol suprimir les cadenes de Navarra i les quatre barres catalanes; anomena *provincianos* a tots els que no són castellans, i en sos llibres i teatres ridiculitza els costums regionals.

—I la noblesa castellana ¿participa d'aixes tendències?

—La noblesa, ademés de ço dit, desprecia tot l'espanyol i s'alaba de son estrange-risme.

—¿Com s'anomenen aquestes tendències?

—Se'n diuen *tendències separatistes*.

—¿Com s'han de comportar les demés nacions?

—Afirmar sa personalitat, pendre a Castella les regnes de l'Estat i ofegar per tots els medis aquest naixent separatisme castellà, salvant així Espanya.

IV

CATALUNYA

—¿Quin esperit ha de preponderar a Espanya?

—L'esperit de les regions del Nord.

—¿Què té de bo aquest esperit?

—Es un esperit cristià, tolerant, de treball i nacionalista.

—¿En què consisteix son esperit cristià?

—En haver guardat millor que altres la fe dels seus pares, garantia única de la pública moralitat.

—¿En què consisteix son esperit de tolerància?

—En el respecte als costums dels altres, medi únic de sembrar amor.

—¿En què consisteix son esperit de treball?

—En refiar-se més del propi treball que de l'ajuda dels governs, puix el treball és la primera força de les nacions modernes.

—¿En què consisteix son esperit nacionalista?

—En l'amor a la varietat i l'antipatia a la uniformitat, l'amor a lo local i l'odi a lo imposat per la força, la tendència a un individualisme prudent com arma contra l'odiós socialisme de l'Estat.

—¿Quina regió anirà davant la política nova?

—Catalunya, que és la més rica i forta, i que tot i sentint més amor que cap a ses tradicions bones, ha entrat més de ple en la vida moderna.

—¿Quin defecte té de corregir el poble català a fi d'esser apte per a tal missió?

—El de renegar, per a no cridar la ira de Déu sobre ses espatlles.

—¿I quin altre?

—Un individualisme exagerat que ns se-

para els uns dels altres, fent difícil nostra unió, que ha d'ésser nostra força.

—Quan la Providència posi en mans de Catalunya la sort d'Espanya, ¿quina serà la nostra tasca?

—Oblidar agravis, resucitar l'esperit nacional allí on s'ha adormit, garantir a cada nació el ple ús de sos drets històrics i encaminar la Espanya tofa a la prosperitat, filla de la moral i del treball.

—¿Tindrem de *catalanitzar* Espanya?

—No, senyor; això fóra caure en el mateix vici que volem gorir; ço que no vulguis per tu no ho vulguis per ningú.

—Tindrem d'*europèitzar* Espanya?

—No, senyor; la paraula *europèitzar* no vol dir res, perquè cada nació d'Europa s'és fet forta per diferent camí, segons son esperit particular.

—El treball ¿és la font única del benestar?

—No, senyor; el treball dona per paga, encar que no sempre, la riquesa; més la riquesa sens els bons costums, no dona benestar als pobles.

—El treball per si sol ¿pot constituir l'ideal d'un poble?

—No, senyor; treballar per guanyar, guanyar per gastar, és com voltar una sinya sens aigua; això jamai ha estat el fi de cap poble.

—¿Per què, doncs, té tanta importància el treball?

—Perquè és un camí que porta als bons costums, eixos són l'ideal de tota vera civilització.

—¿Com té de preparar-se Catalunya a desempenyar sa salvadora tasca?

—Afiant en sos fills un amor encès a nostra tradició i una ferma fe en el gràndios pervindre de la nostra raça.

J. RAVENTÓS.

CONTARELLES

d'En

Jordi des Recó

(Mn. Antoni M.ª Alcover)

Segona edició amb llicència de la Autoritat Esglesiàstica.

Preu: 2'50 pessetes.—A la Llibreria de «La Veu d'Inca».

AMISTAT

¿Quina es la prenda, que dins la terra arreu sembrada de dols i mals, quant ja perduda tota esperança d'un bé dolçissim nos fá gosar?

No's cosa estranya, que tots sens ella, no sabem viure. Tots la cercam...
—¿Seran riqueses? ¿Amors que passen?
¿Serà bellesa d'un ideal?

¿Serà la gloria que, mentidera aclama els héroes homs inmortals?
¿Serà la ciencia? ¿Serà la fama?
¿Serà la ditxa que somniam?

¡No! no és la gloria, ni les riqueses, porque sense elles bé l'hom viura.
¡Quantes de vòltes eixes serveixen pe'l cor omplir-nos de vanidat!

Es una joia molt més preuada quant verdadera se pot trobar; dins eixa terra que és vall de penes, per consolár-nos, Deu l'envia.

Rosada pura que el cor alegra si ple d'engoxa l'aufega el plant...
si, sens ventura passam les hores...
¿Que és, no endevines?... ¡Es l'amisiat!

Franca i leal amistar prenda del cel devallada...
¡Benhaja el qui l'ha trobada dins aquest mon tan ingrati!

MARCELINA MORAGUES.

CONTRA L'IMPOST DAMUNT L'EXPORTACIÓ

La sociedad *La Unión Industrial* de Inca ha enviat al Exm. Senyor President de la Diputació Provincial de Mallorca el següent informe sobre'l projecte d'impost damunt l'exportació; valió's document que nos plau traslladar a nostres columnes:

Exmo. Señor:

Al acudir la Unión Industrial de Inca, al noble requerimiento de la Diputación Provincial, para emitir su opinión sobre los proyectos, de descentralización administrativa equiparándose á la Mancomunidad; y creación de un impuesto sobre la exportación; considera, como principal deber, felicitar al autor de la iniciativa de crear la personalidad Balear, por ser no solo una aspiración, si no una necesidad generalmente sentida y logicamente deseada, pues nadie mejor que los mismos interesados pueden conocer cuanto falta por realizar en obras públicas, vias de comunicación, enseñanza y cuantos fines se pretengan con la Mancomunidad; la idea es grande, la finalidad buena, por lo que unimos nuestro modesto aplauso á los valiosos hasta hora recibidos por el autor del proyecto D. Luis Alemany.

No le acompañó igual fortuna al designar los medios de allegar recursos a la Diputación; la creación de un impuesto sobre la exportación, lo consideramos un grave error, como demostraremos, contrario á los principios económicos y á la equidad.

El mencionado impuesto gravá la agricultura y la industria de exportación, po-

niendo trabas al comercio en general.

La agricultura Mallorquina está basada en productos fodos de exportación, los cuales tienen que ir á competir á los mercados del continente, con los de las otras Regiones y del Extrangero, los cuales, con ventaja, podrán entablar ruinosa competencia y hasta en ciertos casos venir á competir en nuestra casa en perjuicio y desdoro nuestro; un ejemplo de ello, son los vinos de otras regiones. Las almendras, el aceite, las judías, los albaricoques (la fabricación de pulpa sufrirá grandemente), la naranja, son unas riquezas cuantiosas, que saldrian notablemente perjudicadas, especialmente los pequeños propietarios sobre los cuales, por exigencias del comercio, pesará centuplicado el impuesto.

De intento, hemos dejado de consignar, por merecer comentario separado, los cerdos cebados, que representan la economía de la pequeña propiedad, de la clase tan laboriosa y sufrida y á quien se debe la gran riqueza Mallorquina; el único mercado que poseemos de cerdos cebados es el de Barcelona, que nos ha sido duramente disputado desde todas las Regiones y del Extrangero, desde Turquía nada menos; y ahora esta competencia se podrá hacerse, de prosperar el impuesto, con más ventaja que nunca, con el grave riesgo de ser vencidos en esta lucha económica y cuyas fatales consecuencias nos es fácil de prever.

No es solo el impuesto; esas pesetas menos que dejarán de cobrar, hay algo más esencial y más lamentable que esta en imminente riesgo, esos mercados conquistados á costa de largas luchas, de actividades incansables, que están á punto de sufrir un rudo golpe con el fatal impuesto, y merece la pena de ser examinado y tenido en cuenta, por ser más importante que el puñado de pesetas que busca la Diputación.

Pero en donde resulta más patentizada la injusticia del arbitrio y para quienes resulta más oneroso, es á las industrias de exportación, esa industria por la que se mide la riqueza de una región, la que trasporta más allá de las fronteras la actividad transformada, la capacidad productora de un país, para esas industrias, el arbitrio es en descuento absoluto de su haber, puesto que no pueden buscar en el precio de venta una compensación á la gabela, ya que el precio no lo determina el industrial, si no la concurrencia al mercado de las industrias similares, colocándolas la Diputación, con dicho impuesto, por módico que se establezca (luego ya se aumentará) en visibles condiciones de inferioridad para la lucha en competencia con las de otras regiones y países: Y no se dirá que las industrias de exportación de Baleares tengan preeminencias naturales, antes al contrario, por la condición de Isleños y por falta de una trama industrial, las primeras materias, puestas en la fábrica, forzosamente han de tener un sobre precio que no han de abonar las industrias anexas á los grandes centros productores. Omitimos presentar una estadística de lo que cuestan las primeras materias a un fabricante de Cataluña, por ejemplo, comparándolas con lo que cuestan en la Isla, la comisión Provincial puede sin gran trabajo hacer las comparaciones, y se verá el sobre precio pagado por fletes, gastos de giro y almacenaje que se tienen que hacer aquí y no gravan la industria Catalana con que se tiene que competir.

Lejos pues de gravar los productos industriales de exportación, debiera la Diputación, en sus ansias de mejora, fomentar la creación de industrias productoras de primeras materias y auxiliares, de que tan necesitados estamos, y como no es fácil

que una industria pueda contentarse con el mercado que le ofrece las Baleares, nace de aquí otro gravámen que con el nuevo impuesto se crea, no solo á la industria, si no á la riqueza de todas las Islas. Por temor al impuesto que se trata de crear, y por lo que pueda aumentar, dejarán de instalarse ciertas industrias beneficiosas a las existentes; perjudicándose, á más de estas, á las de Trasporte y á la Banca, sobre las que inmediatamente iradian aquellas. No es temor pueril, es la realidad, toda empresa mercantil va buscando la mayor suma de ventajas, cualquier traba que se les imponga, por pequeña que sea, es una barrera al fomento industrial; con solo este temor es razón más que fundada para desistir del indicado impuesto sobre la exportación. Las industrias existentes sufrirían el impuesto, pero el que intentara montar una nueva bustaria colocarla fuera de la barrera que le crearia el impuesto.

Contrasta el proceder de la Diputación con el general sentir económico de decidida protección a la exportación, que rige en los países más adelantados y hasta en España ¿Que es si no una protección á la exportación las subvenciones á las compañías navieras para el abaratamiento de los fletes? El impuesto sobre la exportación, viene á ser precisamente un recargo sobre los fletes, en razón de buena lógica el Gobierno que mantiene el criterio proteccionista, no puede autorizar ese aumento; que pretende crear la Diputación, gravando las tarifas de la Isla, que eso viene á ser el arbitrio, en una época en que todo el mundo clama por el abaratamiento de los fletes y que preocupa seriamente á todos los Gobiernos.

Lo dicho, que como realidad tiene la fuerza de la verdad en todos momentos, tiene ahora una singularidad especial, derivada de las circunstancias anómalas que el conflicto Europeo nos depara, y de cuyos momentos y oportunidades deberiamos aprovecharnos para crear nuevas industrias y poder conquistar mercados que antes acaparaban industrias y comercios hoy paralizados, y no es ciertamente lo mas propio para preparar una penetración comercial é industrial el crear un impuesto que la grave, en la época, precisamente que mayores inseguridades y riesgos tiene que soportar; de ahí que resulta hoy menos oportuno que nunca el propósito de la Diputación de crear el impuesto sobre la exportación.

Si se añade á todos los inconvenientes expuestos, el que creándose, con dicho impuesto, una Aduana de exportación, en donde se han de clasificar todas las mercancías para aplicarles la tarifa ó arancel que les corresponda, sometiéndolas á una rigurosa investigación, se crea una barrera, un estorbo al comercio, que ha de ser toda actividad, que las más de las veces resultará más onerosa la traba que el impuesto mismo. Como se habrán de crear tantas aduanas cuantos puertos habilitados existan, con personal apto y bien retribuido, resultará la exacción del impuesto muy cara, lo que confirma mas el fildado de anti-económico que damos al impuesto sobre la exportación.

El impuesto sobre la exportación es contrario á la equidad, hemos dicho, y eso es á todas luces evidente: solo una parte de los habitantes de la Provincia satisfaría el impuesto, riquezas cuantiosas estarían exentas; todas las industrias que tienen la fortuna de poder colocar sus productos en la Región, y las que á veces pueden ejercer un verdadero monopolio, en nada contribuirían, igualmente los comerciantes de im-

portación, la propiedad urbana, los rentistas etc. etc. no vendrían obligados á conllevar las cargas de la Diputación; calcúlese una riqueza y otra y se verá á cuanto alcanza la escepción y probará nuestro aserto.

Se dice que de no imponerse el arbitrio sobre la exportación, la Diputación se verá en el sensible caso de aumentar el contingente provincial hasta el máximo, y aun no tendría suficiente para enjugar el déficit. Nada podemos objetar á ello, no conocemos el presupuesto Provincial, que sería necesario haberlo publicado al lado de sus proyectos, damos el hecho por cierto, aun que estraño por encontrarse todas las provincias en iguales condiciones. El dilema se plantea categórico, exclusivista, restrictivo; ó el impuesto de exportación ó aumentar el contingente hasta el límite; y el dilema sirve de amenaza para obtener el *placet* de las Corporaciones Municipales, que amedrantadas al ver sus presupuestos amenazados se hallarán, pensando haber hecho un gran acto administrativo salvando unas pesetas á la caja Municipal aún á trueque de que sus vecinos contribuyan con el doble ó cuádruple de la cantidad salvada.

Comprendemos los temores de la Diputación de aumentar el Contingente Provincial que cual losa de plomo pesa sobre las Haciendas Municipales, más exentas que la Provincial; pero hoy que la Diputación trata de crear la Personalidad jurídica administrativa de la Región Balear, tendrá más ancho campo, pudiendo llegar hasta el concierto económico con el Estado y para ello, seguramente podrá contar con el asentimiento y cooperación unánime de todos los Municipios y de las entidades y Corporaciones económicas de la Provincia, que si razón de existencia tienen en otras Regiones de España, no les abonan mejores títulos ni circunstancias excepcionales que en la nuestra concurren.

Mucho antes que la creación del arbitrio sobre la exportación, podría estudiar la Diputación otras muchas clases de impuestos, menos onerosos para la riqueza del país y más equitativos, un arbitrio sobre la importación en artículos que no fueran de primera necesidad ni primeras materias para la industria, vinos, café, licores y artículos de lujo, aportarían una cantidad importante á la Hacienda Provincial. Y al constituirse la Diputación en personalidad Regional equiparada á las Mancomunidades, pedir al Gobierno encargarse de ciertos servicios y percibir en cambio ciertas contribuciones directas y el impuesto de Cédulas Personales cediendo los Municipios el recargo municipal (con la capital tendría que establecer un convenio especial por recaudar todo el impuesto) que fan mal se recauda y que podría perfeccionar aumentando, impuesto sumamente equitativo por ser general y servir de base de imposición todos los signos de riqueza, contribuciones, sueldos y alquileres; con ello, y autorizándosela para imponer los arbitrios sobre la *plus valia*, que se establece en el proyecto de ley creando las Mancomunidades aprobado en el Congreso, cuando se trata de obras que benefician á particulares, que es de justicia evidente, podría la futura Diputación recaudar con creces esas 250.000 ptas. que busca, y á más emprender esas obras de mejora que, con el arbitrio indicado, los particulares beneficiados costearían.

No se podrá decir que el deseo de la Unión Industrial de Inca sea el de sistemática oposición, empujando la idea grande de formar la Personalidad Admi-

nistrativa Balear iniciada por la Diputación; respetamos y alabamos la iniciativa, que por serlo, constituye en sí un mérito y un deseo de mejora, tanto más laudable en cuanto más pobres estamos de iniciativas en la época presente, por ello al lado de la protesta hemos señalado á grandes rasgos y sin detalle, por falta de tiempo y medios de estudios estadísticos, lo que puede hacer la Diputación para salvar su Hacienda y crear robustecida la personalidad de la Región Balear; á la Comisión especial nombrada le corresponde estudiarlos con detalle y ver de obtener las necesarias autorizaciones del Gobierno, mas no ha de ser objeción dichas concesiones, pues igualmente las necesita el impuesto sobre la exportación y a la Diputación le sobran medios para obtener las concesiones justas que solicite.

Esta es Excmo. Señor la opinión unánime de la Sociedad, quien confía que las razones aducidas convencerán á la Corporación de su digna presidencia, la que desistirá de la implantación del impuesto sobre la exportación, por ser anti-económico y contrario á la equidad, y tomará en consideración los medios propuestos por esa Sociedad como menos onerosos para la economía del país y más justos por su generalidad, que el impuesto sobre la exportación.

Dios guarde á V. E. muchos años.—Inca 30 Mayo de 1916—El Presidente,—P. A. de la S. El Secretario.

Del segon Concert Torrandell

Donada l'aixamplitud amb que parlarem, en la ressenya del segon concert Torrandell, dels grans mestres, autors de les peces i de l'interpretació d'aquestes, per part del concertista, nos verem precisats a deixar per avui el dir qualque cosa de les composicions del mateix Sr. Torrandell, que integrenen casi tota la 3.ª Part del Programa.

I celebrem que així hague estat. Doncs era llògic que, avent-mos ocupat, amb alguna extensió, de l'admirable etxecució i virtuositat del concertista i de la seva fidelitat i exactitut en l'interpretació de les diverses peces, era llògic, deim, que no deixassem de consignar una de les qualitats brillantíssimes de nostre compatrici, que avui li ha donat ja un nom immortal en el gran món de la música: la qualitat de compositor.

Per poc que s'escoltin o s'examinin les composicions d'en Torrandell, s'hi nota en elles una gran originalitat i uns procediments personals que han merescut grans elogis de l'intel·lectualitat musical moderna. Recordam que l'insigne musicògraf En Pedrell resumí, en certa ocasió, amb la següent expressió, el concepte que tenia format de nostre artista, diguent: «Torrandell és un gran pianista i un gran compositor de tendències sanes que mereix tot el meu elogi».

La seva ja numerosa producció musical abarca tots els rams de la música. En el gènere orquestral, filla de la seva polenta creació és una magnífica *Sonata per piano i violoncello*, estrenada pel Juriol de 1915 en el Gran Palau dels Camps Eliseus de París, i que tengué un èxit tan colosal, que la premsa parisién es desfè en elogis. En el camp de la *fuga i del contrapunt*, té un *Preludi i Fuga* que pot alternar en la dels grans clàssics. En el camp dels *lieders*, té algunes *Romances* per cant, deliciosíssimes... Peces per piano ne té editades més de vint. Recents són encara els triums que en el gènere religiós ha obtingut en nostra capital: La gran Missa

«pro Pace», l'Himne de Lull, l'Himne de Comletes...

Anem però al concert de referencia. Amb la *Barcarola*, la primera de les tres seves composicions que executà, ja conseguí captar-se l'atenció. Aquest hermós poema descriptiu, que emociona l'esperit, pels motius aont s'ha inspirat l'autor, és de gran riquesa estètica. Tant al principi, quant Natura gaudeix d'armonia i el mar de placidesa, com quant envesteix, implacable, feresta tempesta, abunden llavors els passatges imitatius que se perceben tot-duna. Les notes planyívols que formen la pregaria dels mariners son d'una religiositat corprenidora... Tots aquests detalls son molt brillants i produeixen un efecte igual al que produeixen aquells punts de llum forta i de relleu que donen caracter i vida a les obres pictòriques.

Del *Rondo* més és imposible porer dir res. Creim que per la seva contextura és digne de figurar entre les dels grans músics.

Però lo que nos fe gaudir de lo més fonc el *Cant del bressol*. Aquí En Torrandell se sent vertader mallorquí. Amb *Berceuse*, ha volgut anar a beura inspiració an el museu viu i palpitant de nostra llar domèstica, aont se guarden les relíquies més pures i ja per desgracia molt oblidades de nostres belleses musicals típiques, genuínes....

La part temàtica d'aquesta composició està bassada, com saben nostros lectors, damunt el ritme, modalitat i cadències que caracterisen el nostre *Vou-veri-vou*. Tota ella esta teixida de riquíssima armonia i contrapunt modern. Sentint-la, se noten aquelles frases sentimentals amb que nostres mares vetlaven nostre somni allà en les primicies de nostre peregrinatge... El seu cantuseig armoniós nos feia recordar l'explosió de llunyanes tendreses maternals...

Avui que un funest extrangerisme invadeix nostros llars, amanassant voler afeugar del tot nostros cantories, és molt bò que artistes genials com En Torrandell cultivin l'estudi del nostre *folk-lore*. Que seguezca, doncs, nostre compatrici, desentranyant les belleses de nostros cançons...

Així, al mateix temps que donarà glòria al seu nom, contribuirà a engrandir i agegantar l'idea de Patria, condensada molt principalissimament en nostros afectes, en nostros amors, en la expressió de nostros sentiments, que s'es valen del cant popular com a medi, com a viaducte per la seva exteriorisació...

UN FILARMONIC.

DIADA DE LA PREMSA CATOLICA

El Bolletí eclesiàstic du una circular del Vicari Capítular, que parla de la celebració de la Diada de la Premsa Catòlica, que ha de tenir lloc el dia de Sant Pere, de que noltros ja hem publicat el *manifest* i algunes noticies de les moltes que mos ha remeses la Junta Central, de Sevilla.

An aquesta Circular, el Vicari Capítular, després de parlar de l'importancia de la Premsa catòlica, dona comte d'haver-se constituïdes a Ciutat comissions per atendre a l'organisació dels tres punts que ha de abarcar la festa, això és: *oracions, propaganda i colecta*; i encarrega an els Cures Pàrrocos de totes les Parroquies filials que procurin organisar amb els elements que contin dita diada; i celebrar, allà on se ten-

guin elements i facilitats, un acte de propaganda fora de la Iglesia, que segons les instruccions de la Junta Central, podrà ser un miff o una vel·lada literària.

Com avui disponem de poc lloc solament afagirem que'ls directors de periòdics catòlics e-hi deven prendre part activa i que esperam rebre ordres per treballar en la felicitat de tal Diada.

Cronico d'Inca

Dia 28—A les tres i busques de la matinalada més d'un centenar de pelegrins partiren d'Inca amb carruatges i altres veïcòls, alguns amb bicicletes, cap a Montuiri a on s'uniren als demés pelegrins de Mallorca i tots junts es dirigiren vers al Santuari de la Mare de-Deu de la Bona Pau. El vespre a cosa de les vuit arribaren a San Francesc a ont el Pare Cerdà los donà la benvenguda en breüs paraules i es cantà una salve.

Dia 30—Les Monges Franaiscanes fan s'acabat del mes de Maria amb gran solemnidad. Se cantaren belles cansons acabant amb un Te-Deu a veus bellament imprertats per chors de nines de les escoles que dirigexen les religioses.

Dia 31—El temps refresca de bona manera. Tot el dia plou i un vent uracanat fa alguna trancadica d'arbres. Hem sentit rellar a varios pagedos i aqueis diven que'l temporal no ha fet tant de mal, a nostres ufanoses blateres i demés sembrats, com de moment semblava.

—Al vespre a la Parroquia a dins la capella del Sant Cristó es cantaren completes que altaren el clero amb el poble.

Dia 1 de Juny—A les 10 del mati a la Parroquia es beneixen 2 quadres murals de grans dimensions. Un representa la Cena i s'altra el Lavatori de peus an els Apòstols, obra de nostro notable pintor, D. Bartomeu Payeras. Foren pat

drins d'un i altra pintura les joves pareies formades p'En Josep Palaguer i Na Joana Alzina, En Llorenç Rovira i Na Juan Aina Coll.

A continuació sortí l'ofici. Predicà Mn. Lluís Crespi de Sineu un notable panegiric de la diada i D. Pere Amer, Capiller del Sant Cristó, a l'ofertori feu la colecta.

Tot lo sant dia la suntuosa capella i camari del Sant Cristó es vegé visitada d'un regaró de gent, prova de la molta devoció que'l poble d'Inca té a l'Imatge miraculosa.

El novell Cronista

VARIES

CHRISTUS

Dimecres i Dijous qui ve, 7 i 8 de Juny, se donarà an el Teatre d'Inca la grandiosa visió artistica-religiosa *Christus* de la casa Cine de Roma. L'Empresa de dit Teatre ha fet un gran esforç per porer oferir a la ciutat d'Inca tant cultoral i sosprendent espectacle, essent la pellicula *Christus* la més perfecta de quantes produccions cinematogràfiques s'han fetes fins avui. S'es tirada en distintes capitals d'Espanya amb un éxit gros de tot, havent assistit a ella altes personalitats eclesiàstiques, com els il·lustrissims Senyors Bisbes de Barcelona i de Vich, havent siguda per tots altament elogiada.

A Inca se donarà dimecres, dia 7, a les 9 del vespre, i dijous 8, el cap-vespre a les 4 i mitja i a les 9 de sa nit. A causa de sa llarga duració se comensarà puntualment. Per les tres sessions comensaran a despetxar-se entrades dimars qui ve a ca l'amo'n Pau Salas, Carré del Comers.

En l'Oració de Corant'hores dedicades a la venguda de l'Esperit Sant que's celebraran per a Pentacostés a nostra Iglesia parroquial, farà quatre sermons el Pare Redolfo Redal, dominicà del convent de Manacor.

Durant l'estada entre noltros l'eloqüent Ora-

dor sagrat s'hospedarà a casa de la distingida familia de D. Joan Mir-Jaume.

CREU ROTJA

Aquesta benefica societat obrirà brevement una suscripció pública per recaudar fondos. Per tal objecte una comissió d'ella visitarà les cases dels propietaris, establiments de comerç, etc. Es d'esperar la cooperació de tots, donats els fins humanitaris que persigueix dita entitat.

Per falta de lloc dexam de publicar un escrit sobre la Pelegrinació Franciscana que mos ha enviat n'Adrover i un article de «La qüestió de l'Islanda» remès p'En Joan Estelrich.

Al agrair a nostros amics la seva colaboració los feim avinent que fins dissapte no podrà sortir lo seu.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Ha mort an el convent d'Artà el Rnt. Pare Antoni Ripoll i Salvà, Fundador a Mallorca dels PP. Terciari Regulars de San Francesc, després d'haver-se preparat anys per la seva santa mort en sa velleç atxacos.

Essent joversà prengué l'ofici de tixador i proia la seva pietat i virtuts cristianes, l'inspirant a reunir-se amb altres joves per a fer vida monàstica an el convent de Lluchmajor, que estava horfa d'estadants, expulsats per la revolució. La petita comunitat anà en augment i trobant-se ja de major edat li aconsellaren que prengués la carrera de sacerdot, cantant missa als 41 anys.

Encara que'l seu nom no fos prou popular entre'l poble mallorquí degut a la seva humildat i senzilleç i vida retirada que sempre tengué, dexa una obra feconda i floraxent que compte amb sis cases establertes, que son una esperança de la Iglesia mallorquina.

Ha mort als 71 any i piadosament se pot creure que gaudeix ja de la visió beatífica.

Donam nostro afectuos condol als Rnts. Pares Terciari per la mort de son fundador estimat.

TEATRO DE INCA

MIERCOLES 7 Y JUEVES 8

CHRISTUS

Grandiosa Visión Artístico-religiosa

APROBADA POR LA AUTORIDAD ECLESIASTICA

NOTA IMPORTANTE.—CHRISTUS es la película más perfecta y más importante del siglo, siendo fruto de largos y detenidos estudios de historia y arqueología bíblicas.

Durante la proyección de la visión CHRISTUS una numerosa orquesta de distinguidos profesores del Teatro Lírico de Palma, ejecutará un poema sinfónico escrito ex profeso por Monseñor Giocondo Fino, de la Catedral de Zurin.